

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-89)

Jan (3) / 2011



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....21
6. திருவிருத்தம்.....28

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 66)

405. தர்மவித் உத்தம:

தர்மங்களை நன்றாக அறிந்தவர்களில் முதன்மையானவன். தர்மங்களைக் குறித்த ஞானத்தில் சிறந்தவர்களான வசிஷ்டர், வாமதேவர், மார்க்கண்டேயர் போன்றவர்களின் சிஷ்யனாக இருந்தபோதிலும், இவனிடம் அவர்கள் தர்மங்களைக் கேட்டு அறியும்படியாக உயர்ந்தவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-56) – யதா ஸர்வதா அபிகத: ஸத்பி: ஸமுத்ர இவ ஸிந்துபி: - கடல் எவ்விதம் நதிகளால் சூழப்பட்டும் அண்டப்பட்டும் உள்ளதோ அது போன்று, பெரியவர்களால் சூழப்பட்டபடி இராமன் உள்ளான்.
- இராமாயணம் பாலகாண்டம் (1-12) – தர்மஜ்ஞ: ஸத்யஸந்தச்ச - தர்மத்தை அறிந்தவன், ஸத்யம் என்னும் தர்மத்தை எப்போதும் கடைபிடிப்பவன்
- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (35-14) – வேதவித்பி: ஸுபூஜித: - வேதங்களை நன்கு அறிந்தவர்களால் எப்போதும் பூஜிக்கப்படுபவன்
- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-20) – யதாவத் ஸாங்கவேதவித் - வேதங்களை அதன் ஆறு அங்கங்களுடன் அறிந்தவன்
- இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (24-31) – த்வம் அப்ரமேயச்ச துராஸதச்ச ஜிதேந்த்ரியச்ச உத்தமதார்மிகச்ச அக்ஷய்யகீர்த்தீச்ச விசக்ஷணச்ச க்ஷிதிக்ஷமாவாந் க்ஷதஜோபமாக்ஷ: - தாரை இராமனிடம், “நீ எல்லையற்ற மேன்மை உடையவன், எதிரிகளால் நெருங்க இயலாதவன்,

இந்திரியங்களை வென்றவன், சிறந்த தர்மம் கொண்ட வீரன், குறையாத புகழ் கொண்டவன், திறமை உள்ளவன், பூமி போன்ற பொறுமை கொண்டவன், இரத்தம் போன்று சிவந்த கண்கள் கொண்டவன்”, என்றாள்.

406. வைகுண்ட:

தனது அடியார்கள் தன்னை அடைவதைத் தடுக்கும் தடங்கல்களை விலக்கித் தன்னுடன் சேர்ப்பவன். தடைகள் மற்றும் பாவங்கள் நீங்கப் பெற்றவர்கள் வைகுண்டம் செல்வர், இதனால் இவன் வைகுண்ட: என்னும் திருநாமம் பெற்றான். கீழே உள்ள பல வரிகளையும் காண்க:

- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (343-50) – மயா ஸம்சுலேஷிதா பூமி: அத்பி: வ்யோம: ச வாயுநா வாயுச்ச தேஜஸா ஸார்த்த வைகுண்டத்வம் ததோ மம – பூமியானது நீருடனும், ஆகாயம் காற்றுடனும், வாயு தேஜஸ்ஸுடனும் என்னால் கலக்கப்பட்டன; இதனால் எனக்கு வைகுண்டன் என்னும் பெயர் வந்தது.
- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (48-5) – ராமமேவ அநுப்ச்யந்தீ நாப்யஹிம்ஸந் பரஸ்பரம்; ததஸ்நிதௌ பரஸ்பரநிர்வ்யபேசஷா ஹி தத்ரத்யா: யதா ஆஹு: பௌர்ய: பதீந் – இராமன் அயோத்தியில் இருந்தபோது ஜனங்கள் ஒருவருக்கொருவர் அன்யோன்யமாகவே இருந்தனர். அவன் அயோத்தியை விட்டு அகன்றதும் மக்கள் ஒருவரை ஒருவர் விரும்பாதவர்கள் ஆயினர்.
- இராமாயணம் – ராகவம் வா அநுகச்சத்வம் அச்ருதிம் வா அபி கச்சத – இராமன் கானகம் நோக்கிப் புறப்பட்டவுடன் அயோத்தியில் இருந்த பெண்கள் தங்கள் கணவன்மார்களிடம், “நீங்களும் இராகவனைப் பின்தொடர்ந்து கானகம் செல்லுங்கள் அல்லது கைகேயியின் பெயர் கேட்காத இடம் செல்லுங்கள்” என்றனர்.
- இராமாயணம் – வ்யஸ்ருஜந் கபலாந் நாகா: காவோ வத்ஸாந் ந பாயயந் – இராமன் சென்ற பின்னர், யானைப்பாகன்கள் அளித்த உணவையானைகள் உண்ணவில்லை, பசுக்கள் தங்கள் கன்றுகளுக்கு பால் அளிக்கவில்லை.

- இராமாயணம் - நஷ்டம் த்ருஷ்வாந் நாப்யநந்தந் விபுலம் வா தநாகமம் புத்ரம் ப்ரதமஜம் லப்த்வா ஜநநீ நாப்யநந்தத - அவர்கள் தங்கள் செல்வங்களை இழந்தபோது வருந்தவில்லை. தனக்குப் பிறந்த முதல் குழந்தையைப் பார்த்து எந்தத் தாயும் மகிழவில்லை.
- இராமாயணம் - ஸ்தந்யார்த்திந: ஸுதா: ஸ்த்ரீணாம் பர்த்தாரோ ப்ராதரஸ்ததா ஸர்வே ஸர்வம்பரித்யஜ்ய ராமமேவ அந்வயஸ்ததா - குழந்தைகள் தாய் விஷயத்திலும், கணவன்மார்கள் மனைவி விஷயத்திலும், சகோதரர்கள் ஒருவருக்கொருவர் விஷயத்திலும் அன்பு இல்லாதவர்கள் ஆயினர். அனைத்தையும் துறந்தவர்களாக இராமனை எண்ணியே வருந்தியபடி இருந்தனர்.

407. புருஷ:

ஸ யத் பூர்வ: அஸ்மாத் ஸர்வஸ்மாத் பாப்மந ஓஷ: தஸ்மாத் புருஷ: - அனைத்துவிதமான பாவங்களிலிருந்து விடுவிப்பவன் என்பதால் புருஷன் எனப்படுகிறான், பரமபாவனன் என்பதால் புருஷன் எனப்படுகிறான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் - பாவந: ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ ரகுநந்தன - அகஸ்தியர், "இராமா! நீயே அனைத்து உலகையும் தூய்மைப்படுத்த வல்லவன்", என்றார்.
- இராமாயணம் - தவாஹம் சக்ஷுஷா ஸௌம்ய பூதா ஸௌம்யேந மாநத - சபரி இராமனிடம், "உனது அழகான கண்களின் கடாசஷம் காரணமாக நான் தூய்மை பெற்றேன்", என்றாள்.
- ஸ ஹி ராம: ஸர்வதா புருஷ இஷ்யதே - இராமனே அனைத்துவிதத்திலும் புருஷன் எனப்படுகிறான்.
- இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் - ராகவம் சோபயந்த்யேதே ஷட்குணா: புருஷோத்தமம் - புருஷர்களில் உயர்ந்தவனாகிய இராமனை கருணை, இரக்கம், சாஸ்த்ரம், ஒழுக்கம், தமம் மற்றும் சமம் ஆகிய ஆறு குணங்களும் அலங்கரிக்கின்றன.

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - சார்ங்கதந்வா ஹ்ருஷீகேச: புருஷ: புருஷோத்தம: - சார்ங்கம் என்னும் வில்லைக் கொண்டவன், இந்தரியங்களை நியமிப்பவன், புருஷன், புருஷர்களில் உத்தமன்.

408. ப்ராண:

அனைவருக்கும் மூச்சுக் காற்றாக இருந்து பிழைக்க வைப்பதால் ப்ராண: எனப்படுகிறான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 89)

இதற்கு ஆசேஷபம் தெரிவிக்கிறார். ஸத் என்பது அனுபவத்திற்கு விஷயமாக உள்ளதால், அந்த அனுபவத்தைக் காட்டிலும் ஸத் வேறானது ஆகிறது - என்று ஆசேஷபம் செய்யப்படுறது. இதற்கு மறுப்பு தெரிவிக்கிறார். நீங்கள் கூறுவதை ஏற்க இயலாது. காரணம், பேதம் என்பது எந்தவிதத்தாலும் நிரூபிக்க இயலாது என்பதாலும், ஆகவே அத்தகைய பேதம் என்பது இல்லை என்பதாலும், எனவே ப்ரத்யக்ஷத்திற்குப் பேதம் விஷயமாக இருக்கமுடியாது என்பதாலும் ஆகும். ஆகவே ஸத் என்பது அனுபவத்திற்கு விஷயமாக ஆகாது. ஆகவே ஸத் என்பது அந்த அனுபவமாகவே உள்ளது என்றாகிறது. (ஆக ஸத் என்றும், ஸத் பற்றிய அனுபவம் என்றும் உள்ள பேதமும் இல்லை; ஸத் மட்டுமே உள்ளது). இத்தகைய ஸத்தைப் பற்றிய அனுபவம் என்பது ஞானரூபமாகவே உள்ளதால், அந்த அனுபவம் தானாகவே புலப்படும். இத்தகைய அனுபவம் என்பது தானாகவே வெளிப்படாமல் மற்றவற்றால் நிரூபணம் ஆவதாக இருந்தால், கடம் போன்ற வஸ்துக்கள் போன்று ஜடப்பொருளாக ஆகிவிடும். மேலும் தானாகவே வெளிப்படுகின்ற அனுபவத்திற்குத் தன்னை வெளிப்படுத்த உதவக்கூடிய வேறு ஓர் அனுபவம் அவசியம் இல்லை. அனுபவம் என்பது, தான் உள்ளபோது ஜடப்பொருளான கடம் போன்று தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாமல் இருப்பதில்லை. அனுபவம் என்பது, தான் உள்ளபோது எந்த ஒரு நேரத்திலாவது தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்ளாமல் இருந்தால், கடம் போன்று மற்றவற்றின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படும் வஸ்து என்றாகிவிடும் (ஆனால் அது போல் நிகழ்வதில்லை).

உங்களது ஆசேஷபம் (மேலே உள்ளது) பின்வருமாறு இருக்கலாம். அனுபவம் உண்டானபோது அந்த அனுபவத்தினால் உணரப்படும் வஸ்துவே

அனுபவிக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக “இது கடம்” என்பது காண்க. ஏதோ ஒரு நேரத்தில் கடம் ஒன்றை அனுபவித்தபடி உள்ளவன் - அதே நேரத்தில் “கடம் அனுபவிக்கப்படுகிறது” என்ற கூற இயலாமல் உள்ளதும், இன்னது என்று உணர்த்த இயலாததும் ஆகிய அனுபவத்தை அனுபவிப்பதில்லை. ஆகவே கடம் போன்ற வஸ்துக்களின் இருப்பு வெளிப்படுவதற்கு கண் போன்ற இந்திரியங்கள் காரணமாக உள்ளது போன்றே அனுபவமும் காரணமாக உள்ளது. இப்படியாக ஒரு பொருளைப் பார்த்தவுடன் அந்த நேரத்தில் உண்டான அந்தப் பொருளின் அடையாளம் அறிதல் மூலம், அந்த பொருளைப் பற்றிய அனுபவம் உண்டாகிறது. இப்படிக் கொண்டால் (கடம் இருந்தால் மட்டுமே கடத்தைப் பற்றிய அனுபவம் ஏற்படுகிறது; அப்போது அனுபவம் தானாகவே வெளிப்படவில்லை, மற்றவற்றைச் சார்ந்தது என்றாகிறது) ஜடமாக இல்லாத அனுபவம் என்பது கடம் முதலானவை போன்று ஜடமானது என்றே ஆகிறது. அப்படி என்றால் ஜடத்வம் அற்ற தன்மை (அஜடத்வம்) என்பதற்கு என்ன பெயர் அளிப்பீர்கள்?

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 89)

ஸாயுஜ்யம் என்ற பதம் ஒன்றாகுதலைக் குறிக்கும் என்னும் அத்வைத
வாதம் பொருந்தாது

மூலம் - சப்தசக்தியின்றிக்கேயிருக்க பேதச்ருதிகளும் விரோதிக்க ஸாயுஜ்ய சப்தத்துக்கு ஐக்யம் பொருளாக நினைத்திருப்பார்க்கு முக்தன் பரம ஸாம்யத்தை அடையுமென்றும் தாத்ருக்காமென்றும் சொல்லுகிற ச்ருதிகளும் விரோதிக்கும். மம ஸாதர்ம்யமாகதா: என்று கீதாசார்யனும் அருளிச்செய்தான். இவ்வர்த்தத்தை

பரேண பரதர்மீ ச பவத்யேஷு ஸமேத்ய வை
விசுத்த தர்மா சுத்தேந புத்தேந ச ஸ புத்திமான்
விமுக்த தர்மா முக்தேந ஸமேத்ய பரதர்ஷுப
வியோக தர்மணா சைவ வியோகாத்மா பவத்யபி
விமோக்ஷிணா விமோக்ஷீ ச ஸமேத்யேஹு ததா பவேத்
சுசிகர்மணா சுசிச்சைஷு பவத்யமித தீப்திமாந்
விமலாத்மா ச பவதி ஸமேத்ய விமலாத்மநா
கேவலாத்மா ததா சைவ கேவலேந ஸமேத்ய வை
ஸர்வதந்த்ரச்ச ஸ்வதந்த்ரத்வம் உபாச்நுதே
ஏதாவதேதத் கதிதம் மயா தே தத்யம் மஹாராஜ யதார்த்த தத்த்வம்
அமத்ஸரஸ்த்வம் ப்ரதிக்ருஹ்ய சார்த்தம் ஸநாதநம் ப்ரஹ்ம விசுத்தமாத்யம்

என்று வஸிஷ்ட கரால ஸம்வாதத்தில் பரக்கப்பேசி இதுவே பரமார்த்தமென்று மஹர்ஷி நிகமித்தான். இங்கு முக்தனை ஸ்வதந்த்ரனென்கிறது கர்மவச்யனல்லன் என்றபடி. முக்த விஷயமான ஸ்வராட் சப்தத்தை அகர்மவச்ய: என்று பாஷ்யகாரர் வ்யாக்யாநம் பண்ணியருளினார்.

விளக்கம் - ஸாயுஜ்யம் என்பது ப்ரஹ்மத்துடனான ஐக்யம் என்று கூறும் வாதமானது - "ஸாயுஜ்யம்" என்னும் பதம், ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்யத்தை தனது பொருள்

மூலமாக வெளிப்படுத்த இயலவில்லை; இவ்விதமாகப் பொருள் கொண்டால் பல வேதவரிகள் முரணாகிறது - ஆகிய காரணங்களால் விரோதமாகிறது. மேலும் முக்தன் ப்ரஹ்மத்தைப் போன்றே ஆகிறான் என்பதான் ச்ருதி வரிகள் முரணாகிவிடும். இதனை க்ருஷ்ணனும் கீதையில் (14-2) - மம ஸாதர்ம்யமாகதா: - என்னைப் போன்று ஆகின்றனர் - என்றான். மஹாபாரதத்தில் வசிஷ்டருக்கும் கராலருக்கும் இடையே நடந்த ஸம்பாஷணைக் கீழே உள்ளபடி கூறுகின்ற வ்யாஸபகவான், இதுவே உயர்ந்த உண்மை என்கிறார் (குறிப்பு: இதற்கான ச்லோக வரிகளை மேலே உள்ள மூலத்தில் கண்டுகொள்வது):

மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (313-26 முதல் 31) ”முக்தன் ஒருவன் பரமபுருஷனுடன் சேர்ந்தவனாக, அவனைப் போன்றே தர்மங்களை உடையவன் ஆகிறான். அவித்யை முதலான தோஷங்கள் அற்ற ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்வதால் முக்தனும் அவ்விதமான தோஷங்கள் அற்றவன் ஆகிறான். அனைத்தும் அறிந்த ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்வதால் முக்தனும் அவ்விதமாக அனைத்தையும் அறிந்தவன் ஆகிறான். கர்மங்களின் தொடர்பு இல்லாத ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்வதால் முக்தனும் அவ்விதமாகக் கர்மபந்தம் அற்றவன் ஆகிறான். துக்கம் என்பதே இல்லாத ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்வதால் முக்தனும் அவ்விதமாக ஆகிறான். பரமானந்தம் கொண்ட ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்வதால் முக்தனும் அவ்விதமான பரமானந்தம் கொண்டவன் ஆகிறான். ப்ரஹ்மம் எவ்விதம் கர்மத்தால் அன்றி ஸங்கல்பத்தால் செயலாற்றுகிறதோ, அது போன்றே முக்தனும் ஸங்கல்பத்தால் செயலாற்றுகிறான். மூன்று குணங்களின் ஸம்பந்தம் அற்ற ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்வதால் முக்தனும் அக்குணங்கள் நீங்கப் பெறுகிறான். இந்த உலகின் தொடர்புடன் கூடியதான சரீரமோ இந்த்ரியங்களோ அற்ற ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்வதால் முக்தனும் அவ்விதமான சரீரமோ இந்த்ரியங்களோ அற்றவன் ஆகிறான். கர்மங்களுக்கு வசப்படாத ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்வதால் முக்தனும் கர்மவசப்படாதவன் ஆகிறான். அரசனே! இப்படியாக உண்மை உனக்கு உரைக்கப்பட்டது. இந்த உண்மையை ஏற்றவனாக நித்யமாகவும், தோஷம் அற்றதாகவும், உலகின் காரணமாகவும் உள்ள ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பாயாக”, என்றார். இங்கு முக்தனை சுதந்திரமானவன் என்று கூறியது ஏனென்றால், அவன் கர்மவசப்பட்டவன் அல்லன் என்று கூறவே ஆகும். ஸ்வாமி எம்பெருமானாரும் “ஸ்வராட்” என்ற பதத்திற்கு “கர்மவசப்படாதவன்” என்றே பொருள் உரைத்தார்.

மூலம் - இப்படி ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸூத்ரங்களிலே ஸாம்யம் கண்டோக்தமாகையால் முக்த தசையில் ஐக்யம் தோற்றினவிடங்களெல்லாம் ராமஸூக்ரீவரோரைக்யம் தேவ்யேவம் ராமஜாயத இத்யாதிகளிற்படியே பேதச்ருத்யவிரோதேந கண்டு கொள்வது இங்ஙனல்லாத போது

யதா து மந்யதே அந்ய: அஹமந்ய ஏஷ இதி த்விஜ:
 ததா ஸ கேவலீபூத: ஷட்விம்ச புநப்ச்யதி
 அந்யச்ச ராஜந் ஸ பரஸ்ததா அந்ய: பஞ்சவிம்சக:
 தத்ஸ்தத்வாதநுப்ச்யந்தி ஹி ஏக ஏவேதி ஸாதவ:
 அந்யச்ச ராஜந் ஸ பரஸ்ததா அந்ய: பஞ்சவிம்சக:
 தேநைதந்நாபிஜாநந்தி பஞ்சவிம்சகம் அச்யுதம்
 ஜந்ம ம்ருத்யு பயாப்தீதா: ஸாங்க்யயோகாச்ச காச்யப
 ஷட்விம்சம் அநுப்ச்யந்தி சுசயஸ்தத்பராயணா:

உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய:

தத்ர ய: பரமாத்மா து ஸ நித்யோ நிர்குண:
 ஸ து நாராயணோ ஜ்ஞேய: ஸர்வாத்மா புருஷோ ஹி ஸ:
 ந லிப்யதே கர்மபலை: பத்மபத்ரமிவாம்பஸா
 கர்மாத்மா த்வவரோ ய: அஸௌ மோக்ஷபந்தை: ஸ யுஜ்யதே

அய: பிண்டே யதா வஹ்நிர்பிந்நஸ்திஷ்டத்யபிந்நவத்
 ததா விச்வமிதம் தேவோ ஹி ஆவ்ருத்ய பரிதிஷ்டதி

இத்யாதி ப்ரமாண ஸஹஸ்ரம் விரோதிக்கும். ஆகையால் முக்தனுக்கு ஜ்ஞாந போக்யாதிகளால் வந்த பரமஸாம்யமே உள்ளது.

விளக்கம் - இப்படியாக முக்தன் ப்ரஹ்மம் போன்று ஆகிறான் என்பதை ச்ருதிகளும், ஸ்ம்ருதிகளும், ப்ரஹ்மஸூத்ரமும் மறுக்க இயலாதபடி உரைத்தன. ஆகவே முக்தி பெறும்போது ஐக்யம் என்று கூறும் வரிகளுக்கு விளக்கம் அளிக்கும்போது, அந்த விளக்கமானது ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் உள்ள வேறுபாடுகளை உணர்த்தும் வேதவரிகளுக்கு முரணாகாதபடி விளக்கம் அளிக்கவேண்டும். "ஐக்யம்" என்ற பதம் எப்படிப்பட்ட பொருளில் எடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டும் என்றால், இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (35-51) - ராமஸுகீவரோரைக்யம் தேவ்யேவம் ராமஜாயத - இப்படியாக இராமனுக்கும் சுகீவனுக்கும் மனதால் ஒற்றுமை உண்டானது - என்ற வரியில் என்ன பொருளில் உள்ளதோ, அதே பொருளில் எடுக்கப்படவேண்டும். "ஐக்யம்" என்னும் பதத்திற்கு இவ்விதம் பொருள் கொள்ளவில்லை என்றால், கீழே உள்ள வரிகளுக்கு முரண்பாடு உண்டாகும் (சீலோகங்களை மேலே உள்ள மூலத்தில் காண்க):

- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (323-77 முதல் 80) - எந்த ஒரு நேரத்தில் அந்தணன் ஒருவன் "நான் ஸர்வேச்வரனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன்,

அவன் என்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன்” என்று எண்ணுகிறானோ, அப்போதே அந்த மனிதன் ஸம்ஸார பந்தங்களில் இருந்து விடுபடுகிறான். அவன் இருபத்துஆறாவது தத்துவமாக உரைக்கப்பட்ட பரம்பொருளை அனுபவிக்கிறான். அரசனே! பரமாத்மாவும் இருபத்துஐந்தாவது தத்துவமான ஜீவாத்மாவும் வேறுபட்டவர்கள் ஆவர். ஜீவனுக்கு அந்தர்யாமியாக பரமாத்மா உள்ளதால் ஸாதுக்கள் அவர்கள் இருவரையும் ஒன்றாகக் காண்கின்றனரே அல்லாமல் அவர்களின் ஸ்வரூபம் ஒன்றல்ல. ஜீவாத்மாவும் மற்ற இருபத்துநான்கு தத்துவங்களும் வேறு ஆகும். காச்யபரே! பிறப்பு மற்றும் இறப்பு ஆகிய சுழற்சிக்கு அஞ்சியவர்களாக, கர்மயோகம் செய்து, அதனால் மனம் தூய்மை அடைந்தவர்களாக, ஞானயோகத்தில் நிலைநின்று, பரமாத்மாவையே தங்களது உயர்ந்த புருஷார்த்தமாகக் கொள்கின்றனர்.

- கீதை (15-17) - உத்தம: புருஷஸ்த்வந்ய: - புருஷோத்தமன் வேறுபட்டவன்.
- மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (361-14, 15) - ஜீவனுக்கு எப்போதும் அந்தர்யாமியாக உள்ள பரமாத்மா அழிவில்லாதவன். அவன் ஸத்வம் உள்ளிட்ட மூன்று குணங்களும் அற்றவன் ஆவான். அவனே அனைத்தின் அந்தர்யாமி, அவனே புருஷன் எனப்படுகிறான், அவனே நாராயணன் ஆவான். தாமரை இலையில் நீர் எவ்விதம் ஒட்டுவதில்லையோ அது போன்று அவனிடம் கர்மத்தின் பலன்கள் ஒட்டுவதில்லை. அவனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவனாகிய ஜீவாத்மா தன்னுடைய கர்மங்கள் மூலம் ஸம்ஸார பந்தத்தையும், ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த உபாஸனம் மூலம் மோக்ஷமும் பெறுகிறான்.
- ஜயாக்ய ஸம்ஹிதை (4-83) - நன்றாகக் காய்ச்சப்பட்ட இரும்புக்குண்டு என்பதும், அதில் உள்ள உஷ்ணமும் வெவ்வேறு ஆகும். ஆனாலும் நமக்கு ஒன்றாகவே தோன்றுகிறது. இதே போன்று இந்த உலகைக் காட்டிலும் வேறான ஈச்வரன், உலகிற்குள் அந்தர்யாமியாக ஒன்றாக இருப்பதாகத் தோன்றுகிறான்.

ஆக மேலே உள்ள வரிகளின் மூலம் உணரப்படுவது என்னவென்றால் முக்தனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஞானம் மற்றும் இன்பங்களை அனுபவித்தல் போன்றவற்றில் மட்டுமே ஒற்றுமை உள்ளது என்பதாகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 45)

126. பர்த்ருபோகத்தை வயிறு வளர்க்கைக்கு உறுப்பாக்குமாபோலே
இவருக்குமவத்யம்.

அவதாரிகை - இன்னமு முபாயாந்தரத்துக்கொரு தூஷணம் சொல்லுகிறார் (பர்த்ரு
போக) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - பக்தியை உபாயம் என்று கொள்வதற்கு மேலும் ஒரு தோஷம் உண்டு
என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது பார்யையானவள் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான
பர்த்ருபோகத்தை ஸ்வோதர போஷணத்துக்கு ஸாதநமாக்கிக் கொள்ளுமளவில்,
தன்னை பார்யையாக விரும்பின பர்த்தாவுக்கும் தத்பார்யையென்று
பேரிட்டிருக்குற தனக்குமவத்யமாமாப் போலே, பகவத்
வைலக்ஷண்யாநுபவத்தாலே விளைந்த போக ரூபையான பக்தியை மோக்ஷ
ஸாதநமாக்குமளவில் தன்னை சேஷபூதனாக விரும்பித் தன்னோடே கலந்து
பரிமாறினவீச்வரனுக்கும் தச்சேஷபூதனென்று பேரிட்டிருக்கிற
தனக்குமவத்யமாய்த் தலைக்கட்டுமென்கை. “ராத்ரி பர்த்தாவோடே
ஸம்ச்சலேஷித்து விடிவோறே கைக்கூலி தரவேணும் என்று வளைக்குமாப்போலே,
பக்தியையுபாயமாகக்கொள்ளுகை” என்றிறே பிள்ளானுமருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - மனைவி ஒருவள் வேறு எதனையும் இன்பம் அளிப்பதற்குச் சாதனம் என்று ஆக்காமல், தானே தனது கணவனின் இன்பத்திற்கு ப்ரயோஜனமாக உள்ளாள். அப்போது தனது வயிறு வளர்ப்பதற்காக மட்டுமே (அதாவது தான் பிழைப்பதற்காக) அந்த இன்பத்தை எண்ணியபடி இருந்தாள் என்றால் - தன்னை மனைவி என்பதால் விருப்பத்துடன் உள்ள கணவன், அவனுக்கு மனைவி என்ற இரண்டு பேருக்குமே தாழ்வாகிவிடும். அது போன்று ஸர்வேச்வரனின் மேன்மை, குணங்கள் போன்றவற்றின் ஈடுபாடு காரணமாக ஏற்பட்ட பக்தி என்பது மோக்ஷத்திற்கான உபாயம் என்று எண்ணப்பட்டால் - தன்னை அடிமை என்று எண்ணித் தன்னுடன் அன்பாகப் பழகியபடி உள்ள ஸர்வேச்வரன், அவனுடைய அடிமை என்றுள்ள சேதனன் ஆகிய இருவருக்குமே தாழ்வாகிவிடும். "இரவில் கணவனுடன் கூடியிருந்துவிட்டு, காலை நேரம் வந்தவுடன் மனைவியானவள் அவ்வாறு இரவு இருந்ததற்குக் கூலி கேட்பதை ஒத்ததே பக்தியை உபாயமாகக் கொள்வதாகும்", என்று திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் அருளிச்செய்தது காண்க.

127. வேதாந்தங்கள் உபாயமாக விதிக்கிறபடியென் என்னில்;

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஸ்வரூப விரோதாதி தோஷ துஷ்டமான வித்தை, ஹிதாதநுசாஸநம் பண்ணுகிற வேதாந்தங்கள் "ஓமித் யாத்மாநம் த்யாயத", "ஆத்மாநமேவ லோக முபாஸீத", "ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்று இச்சேதநனுக்கு மோஷோபாயமாக விதிக்கிறதுக்கு நிதாநமருளிச் செய்வதாக, தஜ்ஜிஜ்ஞாஸு ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார் (வேதாந்தங்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பக்தி என்பதை உபாயமாகக் கொண்டால் அது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமாக உள்ளது. ஆனால் இத்தகைய பக்தி என்பதையே நமது நன்மையை உபதேசிக்கும் வேதாந்தங்கள் பின்வருமாறு கூறுகின்றன:

- முண்டக உபநிஷத் (2-2-6) - ஓமித் யாத்மாநம் த்யாயத - பரமாத்மாவை ஓம் என்று உபாஸிக்கவேண்டும்.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (1-4-15) - ஆத்மாநமேவ லோக முபாஸீத - இந்த உலகைத் தனது சரீரமாகக் கொண்டவன் பரமாத்மா என்று உபாஸிப்பானாக

- ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-5) - ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: - அவனே பார்ப்பதற்கு ஏற்றவன், கேட்பதற்கு ஏற்றவன், மனனம் செய்வதற்கு ஏற்றவன், த்யானிப்பதற்கு ஏற்றவன்.

அதாவது இவை ஏன் பக்தி என்பதை மோசஷ உபாயமாக விதிக்கின்றன என்ற காரணத்தை அருளிச்செய்யும்விதமாக, அதனை அறிந்து கொள்ள ஆவல் கொண்ட ஒருவன் எழுப்பும் கேள்வியை உரைக்கிறார் - வேதாந்தங்கள் ஏன் பக்தியைக் கூறின? - என்று.

128. ஓளஷதஸேவை பண்ணாதவர்களுக்கு அபிமத வஸ்துக்களிலே அத்தைக் கலசியிடுவாரைப்போலே ஈச்வரனைக் கலந்து விதிக்கிறவித்தனை.

அவதாரிகை - தந்நிதாநந்தன்னை யருளிச்செய்கிறார் (ஓளஷதஸேவை) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - அதற்கான காரணத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அத்யந்தருக்ணராய்த் திரியா நிற்கச்செய்தே அத்தை அவிளம்பேந போக்குமாப்தமான மஹௌஷதத்தை ஸேவிக்கச்சொன்னா லதுக்கிசையாத பால புத்ராதிக்கு அவர்களாசைப்பட்டு விநியோகங்கொள்ளும் வஸ்துக்களிலே அந்த ஓளஷதத்தைக் கலசியிடும் வத்ஸலரான மாத்ராதிளைப்போலே, சீக்ரமாக ஸம்ஸார வ்யாதியைத் தீர்க்கும் ஸித்தோபாயமாகிற நச்சுமாமருந்தை ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸேவிக்கச் சொல்லி முதலிலேயுபதேசித்தால், அநாதியாய் வருகிற வாஸநையாலே அதுக்கிசையாத சேதநரையும் விடமாட்டாமையாலே அவர்களுக் கபிமதமான ஸ்வயத்ந ரூபமாயிருக்கிற உபாஸநத்திலே ததங்கத்வேந ஸித்தோபாயமான வீச்வரனைக் கலந்து தாத்ருசமான உபாஸநத்தையவர்களுக்கு மோசேஷாபாயமாக விதிக்கிறவித்தனையென்கை. த்ருஷ்டாந்தத்தில் அபிமதவஸ்து வ்யாதிஹரமன்றியே தந்மிச்ரமாக ப்ரயோகித்த ஓளஷதமே வ்யாதி ஹரமாகிறாப்போலே, தார்ஷ்டாந்திகத்திலும், உபாஸநமன்றிக்கே தந் மிச்ரனான வீச்வரனே யுபாயமென்னுமிடம் ஸம்ப்ரதிபந்நம். அவ்யவதானேந ஸேவிக்குமளவில் அவிளம்பேந வ்யாதியைப் போக்கும் ஓளஷதம் அபிமத வஸ்து

மிச்ரமானபோது விளம்பேந கார்யகரமாகிறாப்போலேயாய்ந்து, உபாஸந மிச்ரனானபோது ஈச்வரன் விளம்ப்ய பலப்ரதனாகிறதும்.

விளக்கம் - ஒரு சிறுவன் நோயால் மிகவும் தீவிரமாகத் தாக்கப்பட்டுள்ளான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அப்போது அந்த நோயை மிகவும் விரைவாகப் போக்கவல்லதான சிறப்பான மருந்து ஒன்றைப் பருகும்படி உரைத்தால் அதனை அந்தச் சிறுவன் கேட்கமாட்டான். ஆகவே அவன் மிகவும் விருப்பத்துடன் உண்கின்ற உணவில் அந்த மருந்தைக் கலந்து அவனது தாய் அளிப்பாள். இது போன்று ஸம்ஸாரம் என்ற நோயை மிகவும் விரைவாகத் தீர்க்கவல்லதான, திருவாய்மொழி (3-4-5) - நச்சுமாமருந்தை - கூறுவதான, ஸர்வேச்வரன் பற்றி தொடக்கத்திலேயே உபதேசம் செய்தால் யாரும் கேட்கமாட்டனர். ஏன் என்றால் எல்லையற்ற காலமாகத் “தங்களது முயற்சி” என்ற வாஸனையால் பீடிக்கப்பட்டதால் ஆகும். ஆகவே அவர்களது விருப்பத்திற்கு ஏற்றதான “தங்கள் முயற்சி” என்ற வடிவத்தில் உள்ளதான பக்தியில், அத்தகைய பக்திக்கு அங்கமாக ஸித்தோபாயமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனைக் கலந்து, அந்த பக்தி அவர்களுக்கு மோக்ஷஸாதனம் என்று விதிக்கப்படுகிறது.

உபமானத்தில் நோயைக் குணப்படுத்தும் மருந்தாக உள்ளது அதில் கலக்கப்படும் வெல்லம் அல்ல; அதனில் காணப்படும் மருந்தே ஆகும். இதே போன்று மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகப் பக்தி இருப்பதில்லை, அந்த பக்தியில் கலக்கப்பட்டு உரைக்கப்படும் ஸர்வேச்வரனே ஆகிறான். இதுவே எந்தவிதமான மாறுபட்ட கருத்தும் இன்றி ஒப்புக்கொள்ளப்படும் கருத்தாகும். மேலும் எந்த ஒரு பொருளும் கலக்கப்படாமல் நேரடியாக மருந்தாக மட்டுமே உட்கொள்ளப்படும் மருந்து என்பதே விரைவாக நோய் தீர்த்தல் என்ற பலனை அளிக்கிறது; அத்தகைய மருந்து விரும்பப்படும் மற்ற பொருள்களுடன் கலக்கப்படும்போது பலன் தர பலநாள் ஆகிறது. இது போன்று பக்தியால் கலக்கப்பட்ட ஸர்வேச்வரன், மோக்ஷம் அளிக்கப் பல நாட்கள் ஆகலாம்.

129. இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.

அவதாரிகை - இனி இப்படியிது தன்னை விதித்தது கீழ்நின்ற நிலையைக் குலைத்து மேலே கொண்டு போகைக்காகவித்தனை யென்கிறார் (இத்தை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாகப் பக்தி என்பதை சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டது ஏன் என்றால் அப்படிப்பட்ட நிலைகளைத் தள்ளி மேலே உயர்த்துவதற்காக என்று அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சாஸ்த்ரமாகிறது “த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:” என்கிறபடியே பெற்ற தாய் அந்த பதிராதிகளான விகலகரணரோடு படுகரணரோடு வாசியற வத்ஸலையா யிருக்குமாப்போலே, மாதாபித்ரு ஸஹஸ்ரங்களிற் காட்டிலும் வத்ஸலதரமாகையாலே, தம:ப்ரசுரரோடு ரஜ:ப்ரசுரரோடு ஸத்வப்ரசுரரோடு வாசியற அவர்கள் அபதேப்ரவ்ருத்தராய் நசிக்கவிடக்ஷமமல்லாமையாலே, அவ்வோருடைய குணாகுணமாக புருஷார்த்தங்களையும் தத்ஸாதநங்களையு முபதேசித்து, கொள்கொம்பிலே யேற்றுகைக்குச் சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரோபாதி, இவ்வோமுகங்களால் தன்னுடைய தாத்பர்யாம்சத்திலே யாரோபிக்கைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறதாகையாலே, ச்யேநவிதி தொடங்கி ப்ரபத்தி பர்யந்தமாக வருமளவும், சேதநர் நின்றநின்றவளவுக் கீடாக உத்தரோத்தர புருஷார்த்த ஸாதநங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்து பூர்வபூர்வங்களை நிவர்த்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும்; ஆகையாலே இவ்வுபாஸநத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக. (பரஹிம்ஸை) என்றது மேலான ஹிம்ஸையென்றபடி; பரதேவதை, பரகதி என்கிற விடங்களில் மேலான தேவதை, மேலான கதி என்றர்த்தமாகிறாப்போலே. அதாவது ச்யேந விதிக்கு மேலாக விதிக்கப்பட்ட பச்வாலம்பநாதிகளைச் சொன்னபடி. அதை ஹிம்ஸையென்னலாமோ வென்னில்; விஹித ஹிம்ஸையென்னக் கடவதிறே. “அக்நீ ஷோமீயம் பசுமாலபேத” என்கிறவிடத்தில், ஆலம்பசப்தம், “ஆலம்ப: ஸ்பர்ச ஹிம்ஸயோ:” என்கையாலே ஹிம்ஸா வாசியிறே. இத்தால், காம்யகர்மத்தைச் சொன்னபடி. (பூர்வ விஹித ஹிம்ஸை) என்று ச்யேந விதியைச் சொல்லுகையாலும், ததுபரி விஹிதமான காம்யமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம்.

விளக்கம் - “இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது” என்றால் என்ன? சாஸ்த்ரங்கள் என்பவை கீதை (2-45) - த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா: - மூன்று குணங்களுடன் கூடிய ஆத்மாவை விஷயமாகக் கொண்ட வேதங்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளவை வேதங்கள் ஆகும். பெற்ற தாய் ஒருவள் குருடு மற்றும் செவிடு போன்ற குறைகளுடன் பிறந்த தனது குழந்தைகள் மற்றும் அவ்விதம் எந்த விதமான குறைகளும் இன்றிப் பிறந்த தனது குழந்தைகள் ஆகிய இரண்டுவிதமான

குழந்தைகளுடன் சரிசமமாகவே அன்புடன் இருப்பது போன்று, இத்தகைய வேதங்கள் ஆயிரம் தாய்தந்தைகளுக்கு மேலான அன்புடன் கூடியதாக நம்மிடம் உள்ளன (குறிப்பு: இத்தகைய வேதங்களே ஆயிரம் தாய் தந்தைகளைக் காட்டிலும் நம்மிடம் அன்புடன் உள்ளபோது, அத்தகைய வேதங்களால் போற்றப்படும் ஸ்ரீரங்கநாதன் நம்மிடம் எத்தனை அன்புடன் இருப்பான் என்று சற்றே எண்ணிப்பாருங்கள்). அந்தத் தாய் போன்று வேதங்கள் தமோ மற்றும் ரஜோ குணம் மிக்கவர்கள் மற்றும் ஸத்வ குணம் மிக்கவர்கள் என்று எந்தவிதமான பாகுபாடும் பாராமல் அனைவரிடமும் ஒரே போன்று அன்புடன் உள்ளன. ஆகவே நாம் தகாத வழியில் சென்று அழியும்படிச் செல்ல அவை விடுவதில்லை. ஆகவே அவரவர்களின் தகுதிக்கு ஏற்றதான புருஷார்த்தங்களையும், அந்தப் பலன்களை அடைவதற்கான உபாயங்களையும் உபதேசிக்கின்றன. இப்படியாகப் பெரியபந்தலைக் கொடிகள் பற்றிக் கொள்ளச் சிறு குச்சிகளை நடுவது போன்று, தங்களது தாத்தாப்பாபா வழிகளில் ஈடுபடுத்தும் பொருட்டு பல வழிகளையும் அவை மேற்கொள்கின்றன. ஆகவே ச்யேந விதி தொடங்கி ப்ரபத்தி முடிய உள்ள பல விதிகளை, இந்த உலகில் உள்ள மக்கள் அவரவர்கள் எந்த நிலையில் உள்ளனரோ அதற்கு ஏற்றபடி உபதேசம் செய்து, அந்தந்த உபாயங்கள் மற்றும் அவற்றின் பலன் உரைத்து, அவர்களை மேன்மேலும் உயர்த்துகின்றன (அதாவது கீழே உள்ள நிலைகளைத் தள்ளித்தள்ளி அவர்கள் மேலே வருகின்றனர்). ஆகவே பக்தி விதி ஏன் கூறப்பட்டது என்றால் ஹிம்ஸை செய்வதை அங்கமாகக் கொண்ட காம்யகர்மங்களைத் தள்ளுவதற்காக ஆகும். “பரஹிம்ஸை” என்றால் மேலான ஹிம்ஸை என்று பொருள். பரதேவதை, பரகதி என்பவை உயர்ந்த தேவதை மற்றும் உயர்ந்த மார்க்கம் என்று குறிப்பது போன்று ஆகும். மிகவும் மேலான ஹிம்ஸை என்றால் ச்யேந விதிக்குக் கூறப்பட்ட பசுவைக் கால்லுதல் போன்றவை ஆகும். ஆனால் சாஸ்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட ஒரு விதியை ஹிம்ஸை என்று உரைக்கலாமா என்ற கேள்வி எழலாம். அதனால்தான் “விதிக்கப்பட்ட ஹிம்ஸை” என்கிறார். அக்நீஷோமீயம் பசுமாலபேத - என்ற வரியில் உள்ள “ஆலம்ப” என்ற பதம், அமரகோசத்தில் - ஆலம்ப: ஸ்பர்ச ஹிம்ஸயோ: - என்பதன் மூலம் “ஹிம்ஸை” என்ற பொருளை அளிக்கிறது. “பூர்வஹித ஹிம்ஸை” என்று ச்யேந விதியை உரைப்பதால், அதற்கு மேல் கூறப்பட்ட காம்யகர்மங்கள் அனைத்துமே “பரஹிம்ஸை” என்ற பதம் மூலம் கூறப்பட்டது என்றாகிறது.

வ்யாக்யானம் - அன்றிக்கே, விஹிதமேயாகிலும், பகவச்சேஷத்வ ஜ்ஞாநபூர்வகமாக அநந்யப்ரயோஜநனாய்க் கொண்டு அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமி ஸமாராதநமாகவே பண்ணும் பச்வாலம்பநாதியுத்த யாகாதி கர்மத்தைப் பற்ற ஸ்வதந்த்ரனாய்க் கொண்டு ஸ்வர்காதி பலஸாதநமாக

அக்நீந்த்ராதி தேவதாமாத்ரங்களை யுத்தேசித்துப் பண்ணும் பச்வாலம்பநாதி யுத்த காம்ய கர்மம் விசேஷஜ்ஞர்க்கு பரஹிம்ஸாப்ராயமென்னலாம்படி யத்யந்த நிக்ருஷ்டமாயிருக்கையாலே, இவ்வாகாரத்தை யிட்டு அது தன்னை பரஹிம்ஸை யென்றருளிச் செய்தாராகவுமாம். சாஸ்த்ரவிஹிதமுமாய் பகவதேக விஷயமுமாயிருக்கிற ப்ராபகாந்தரத்தை ஜ்ஞாநிகளுக்கப்பாய மென்றவோபாதி, இதுவு மதிகாரி விசேஷத்தையிட்டுச் சொல்லலாமிறே. “அத பாதகபீதஸ் த்வம்” என்று - உபயாந்தரத்தை பாதகமாகச் சொல்லிற்றிறே தர்மதேவதையும். புபுக்ஷுவுக்குபாதேயமான புண்யந்தானே முமுக்ஷுவுக்கு பாபசப்த வாக்யமாகா நின்றதிறே. ஆக எல்லாவற்றாலும் - இவ்விடத்தில் காம்யகர்மத்தையே சொல்லுகிறது. இப்படி தான் யோஜிக்கிறது - உபாஸந விதிக்கு நிவர்த்யம் காம்ய கர்மமாக விவர்தாமே பரந்த (படி) ரஹஸ்யத்திலேயருளிச் செய்கையாலே.

விளக்கம் - இதற்கு வேறு விதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். அதாவது பரஹிம்ஸை என்ற பதம் மூலம் காம்யகர்மம் கூறப்பட்டதற்கு வேறு காரணமும் உள்ளது என்று கூறுகிறார். ஒருவன் தான் ஸர்வேச்வரனுக்கே வசப்பட்டவன் என்ற ஞானம் கொண்டவனாக, பசுஹிம்சை போன்ற கர்மங்கள் அனைத்தும் அக்னி மற்றும் இந்த்ரன் ஆகியவர்களின் அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்குச் செய்யும் ஆராதனமே என்ற எண்ணம் கொண்டவனாக அத்தகைய கர்மங்களைக் காணக்கூடும். ஒருவன் தான் சுதந்திரமானவன் என்றும், ஸ்வர்க்கம் போன்ற பலன்களுக்காகவே பசுவதை போன்றவற்றுடன் கூடிய காம்யகர்மங்கள் அந்தப் பலன்களை அளிக்கவல்ல அக்னி, இந்திரன் போன்றவர்களுக்காக இயற்றப்படுகின்றன என்றும் எண்ணக்கூடும். ஆகவே இவை சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டபோதும், உயர்ந்த ஞானம் கொண்டவர்களுக்கு மேலான ஹிம்ஸை என்று தோன்றும்படியாக உள்ள தாழ்ந்த நிலை காரணமாகவே காம்யகர்மங்களைப் பரஹிம்ஸை என்றார்.

அல்லது மூன்றாவதாக ஒரு காரணமும் கூறலாம். சாஸ்த்ரங்களால் கூறப்பட்டதும், எம்பெருமானை மட்டுமே விஷயமாகக் கொண்டுள்ளதும் ஆகிய பக்தியை ஞானிகளுக்கு அபாயம் என்று கூறியது காண்க. இது போன்றே காம்யகர்மங்களை “பரஹிம்ஸை” என்று அதிகாரிகளின் நிலையால் கூறுவது தவறில்லை. மஹாபாரதம் - அத பாதகபீதஸ் த்வம் - ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு விரோதமான செயல்கள் குறித்து உனக்குப் பயம் உள்ளது என்றால் - என்று மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தையும் தவறு என்றே தர்மதேவதை கூறியது அல்லவோ? மேலும் இன்பங்களை அடைவதில் மிகவும் ஆசை கொண்டவர்களால் செய்யப்படும் புண்ணியச்செயல்கள் அனைத்துமே மோசஷத்தில் விருப்பம் கொண்டவர்களால்

செய்யத்தகாத பாவங்கள் என்று கூறப்பட்டது. ஆக இங்கு பலவற்றாலும் காம்யகர்மமே "பரஹிம்ஸை" என உரைக்கப்பட்டது. பரஹிம்ஸை என்ற பதம் மூலம் காம்யகர்மமே உரைக்கப்படுகிறது என்று பொருள் கொள்ளக் காரணம் இவரே (ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யார்) அருளிச்செய்த பரந்தபடியில் உள்ளதால் ஆகும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 55)

முதற்பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி

அஞ்சிறைய ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - பரத்வத்தையும், பஜநீயதையையும், ஸௌலப்யத்தையும் அநுபவித்து ஹ்ருஷ்டராய்த் தாமாய்ப் பேசினார் கீழ்; இதில், தாமான தன்மை அழிந்து ஒரு பிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், ஹர்ஷத்தாலே சொல்லும் பாசுரம் போய் ஆற்றாமையாலே சொல்லும் பாசுரமாய்ச் செல்லுகிறது; "அயமபர: காரகநியம:" என்னுமாபோலே கீழ்ப்போந்த ரீதியொழிய வேறொன்றாயிறே இருக்கிறது.

முற்காலத்திலே அல்பம் விவக்ஷிதனாயிருப்பான் ஒருவன் "வீதராகராயிருப்பார் பரிக்ரஹித்துப் போருகிறதொன்றாய் இருந்தது; தத்வபரமாக அடுக்கும்" என்று இத்திருவாய்மொழியளவும் வர அதிகரித்து, இத்திருவாய்மொழியளவிலே வந்தவாறே "இது காமுகவாக்யமாயிருந்ததீ" என்று கைவிட்டுப்போனானாம்; "நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்று விதிக்கிற பகவத்காமமென்று அறிந்திலன் பாக்யஹாநியாலே.

"அயர்ப்பிலன் அலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவன்" என்ற இது "அநுபவிக்கிறார்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும் என்ற இது, இவருக்கு முனியே நான்முகனளவுமுள்ளது மாநஸாநுபவமாகையாலே அத்தோடே சேர விழுமிறே; "அநுபவிக்கப் பாரிக்கிறார்" என்கிறவிடம், இத்தோடே போரச் சேர்ந்திருக்கும்.

திருவுலகளந்தருளினவனுடைய திருவடிகளை அநுபவிப்பதாக ஒருப்பட்டுக் கட்டிக்கொண்டார். அது ஒரு கால விசேஷத்திலேயாய், தாம் பிற்பாடராய்த் தோற்றுகையாலே, துணுக்கென்று தாமான தன்மை அழிந்து, ஒரு பிராட்டி தசையை ப்ராப்தராய், ஹர்ஷத்தாலே சொல்லும் பாசுரம் போய், ஆற்றாமையாலே சொல்லும் பாசுரமாய்விட்டது.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனின் முதன்மை, அவனை வணங்கும் தன்மை, அவனுடைய எளிமை ஆகியவற்றை அநுபவித்து மகிழ்ந்து தானாகவே கீழே கூறினார். இந்தத் திருவாய்மொழியில் தானான தன்மை எனப்படும் புருஷபாவம் நீங்கியவராக, நாயகி பாவத்தை அடைந்தவராக, மகிழ்ச்சியில் கூறுகின்ற நிலைமை மாறி, விரஹம் ஏற்பட்டவராக அருளிச்செய்கிறார். அயமபர: காரகநியம: - இது மற்றோரு காரகம் - என்பது போன்று மேலே கூறப்பட்ட நிலைமை வேறு என்று அறியவேண்டும்.

முன்பு ஒரு காலத்தில் அறிவு குறைந்த ஒருவன், "பற்று நீங்கிய ஞானிகளும் ஒதும்படியாக உள்ளது, உண்மையான பொருளை உள்ளது உள்ளபடி உரைப்பதாக உள்ளது" என்று பலரும் கூறுவதைக் கேட்டு, திருவாய்மொழியைப் பாடம் கேட்டான். இந்த நான்காம் திருவாய்மொழியைக் கற்கும்போது, "இது என்ன, காமம் நிறைந்தவைகள் கூறுவது போன்று உள்ளதே", என்று கூறி கற்காமல் சென்றானாம். அவன் நல்வினை இல்லாதவன் என்பதால், ப்ருஹத் உபநிஷத் - நிதித்யாஸிதவ்ய: - இறைவன் கேட்கத்தக்கவன் - என்று விதிக்கும் பகவத் காமம் பற்றி அறியாதவன் ஆனான்.

திருவாய்மொழி (1-3-10) - அயர்ப்பிலன் அலற்றுவன் தழுவவன் வணங்குவன் - என்பதற்கு மனம், வாக்கு ஆகியவற்றால் அநுபவிக்க எண்ணுகிறார் - என்று நஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்த பொருள், அதற்கு அடுத்த திருவாய்மொழிக்குப் பொருந்தும். "அநுபவிக்கிறார்" என்று திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் அருளிச்செய்த பொருளானது, இவ்வாழ்வாருக்கு "முனியே நான்முகனே" என்ற திருவாய்மொழி வரை உள்ளது மானஸ அநுபவம் என்பதால், அதற்குப் பொருந்தும். என்றாலும் இந்தத் திருவாய்மொழியைப் பிரிவுத்துன்பம் காரணமாகக் கூறப்படும் பாசுரம் என்று உரைப்பதற்குக் காரணம் என்ன? உலகம் அளந்தவனுடைய திருவடிகளை அநுபவிப்பதற்காக ஈடுபட்டுக் கட்டிக் கொண்டார்; அவன் ஏதோ ஒரு காலத்தில் அதனைச் செய்ததையும், தான் காலத்தால் பிற்பட்டவர் என்று தோன்றியதாலேயும், பயம் காரணமாக

புருஷபாவம் அழிந்து, நாயகி பாவத்தை அடைந்தவராய், மகிழ்ச்சியால் பாசுரம் உரைக்கின்ற நிலைமாறி, பிரிவுத்துன்பம் கூறும் பாசுரமாகிவிட்டது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - “ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருபத:” என்கிற விஷயத்தை அநுபவித்த இவர்க்கு இழவு வருகைக்கு ப்ரஸங்கம் என்னென்னில்; ”ஆமத்திற்சோறு பாதகம்” என்னுமத்தாலே நிதாநஜ்ஞாரன பிஷக்குகள் போஜந நிரோதம் பண்ணுமாபோலே, மேல் வரும் அநுபவங்கள் ஸாத்மிக்கைக்காக நாலடி பேர நின்றான்; மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணிறே.

அநந்தரம் கலங்கினார். மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவரிறே இப்படி கலங்கினார். அவன்தானே கொடுத்த அறிவும் விச்லேஷத்தில் அகிஞ்சித்கரமம்படியிறே அவனுடைய வைலக்ஷண்யம்; ”தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத்” என்றிருந்தவள்தானே வேண்யுத்க்ரதநாதிகளிலே ஒருப்பட்டாளிறே. “ஹம்ஸகாரண்ட வாகீர்ணாம் வந்தே கோதவரீம் நதீம்” என்றும், ”அசோக சோகாபநுத சோகோபஹத்சேதஸம்” என்றுமிறே இவர்கள் வார்த்தையும்.

பிராட்டிமார் தசைதான் உண்டாகிறபடி எங்ஙனையென்னில்; அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தாலும், அநந்யசரணத்வத்தாலும், அந்வயத்தில் தரித்து, வ்யதிரேகத்தில் தரியாதொழிகையாலும், ததேகபோகராகையாலும், அவன் நிர்வாஹகனாக இத்தலை நிர்வாஹ்யமாகையாலும், பிராட்டிமார் தசை உண்டாகத் தட்டில்லை. ஆனால் பிராட்டிதானாகப் பேசுவானென் என்னில்; தாமரை, திருவடிகளுக்குப் போலியாயிருக்க, “வையங்கொண்ட தடந்தாமரை” என்று தாமரையாகவே திருவடிகளைப் பேசுகிறாப்போலே, இங்கு பிராட்டியாகப் பேசுகிறது; முற்றுவமையிருக்கிறபடி.

ராஜர்ஷி, ப்ரஹ்மர்ஷியான பின்பு ஷ்ஷத்ரியத்வம் பின்னாட்டிற்றில்லையிறே; எதிர்த்தலையில் பும்ஸ்த்வத்தை அழித்துப் பெண்ணுடை உடுத்தும்படியிறே அவனுடைய புருஷோத்தமத்வம் இருப்பது.

விளக்கம் - ஆனால் இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - ஆர்த்தோ வா யதி வா த்ருபத: - என்னைச் சரணம் அடைந்த பகைவன் ஆர்த்தன் என்றாலும், த்ருப்தன் என்றாலும் காக்கப்பட வேண்டியவன் - என்று கூறிய ஸர்வேச்வரனை அநுபவித்த இவருக்கு, அவனைப் பிரிந்த துன்பம் உண்டாவதற்குக் காரணம் என்ன? பசி இல்லாதபோது

உண்ணப்படும் உணவானது அஜீர்ணத்தை உண்டாக்கும் என்பதால், அந்த உண்மையை அறிந்த மருந்துவர்கள் உணவைத் தள்ளுவது போன்று, இனி வரக்கூடிய அனுபவங்களை இவர் பொறுத்துக் கொள்ளுவதற்காக இவரை விட்டு நான்கு அடி தள்ளியே நின்றான். பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-3-6) - மருத்துவனாய் - என்பதற்கு ஏற்ப இவன் அல்லவோ மருந்துவன்?

ஆயினும் இவர் ஏன் கலங்கினார்? மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்றவர் என்பதால் கலங்குகிறார். அவன் தானாகவே ஞானத்தைக் கொடுத்தாலும், அந்த ஞானமானது அவனைப் பிரிகின்ற காலத்தில் பயன் இல்லாது போவது போன்று அல்லவோ அவன் மேன்மை உள்ளது? இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் - தத் தஸ்ய ஸத்ருசம் பவேத் - இராமனே வந்து என்னை மீட்டுச் செல்வான் என்றால் அந்தச் செயலே அவனுக்கு ஏற்றது - என்று கூறிய சீதைதான், அவனைப் பிரிந்து இருக்க இயலாமல், தனது சடையைக் கொண்டு தூக்கில் இட்டு இறக்க நினைத்தாள் என்பதை இங்கு சிந்திக்கவேண்டும். ஆனால் பறவைகளைத் தூதுவிடுதல் ஏற்றதோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (49-39) - ஹம்ஸகாரண்ட வாகீர்ணாம் வந்தே கோதவரீம் நதீம் - அன்னப்பறவைகளும் நீர்காலங்களும் நிறைந்த கோதாவரியே உன்னை வணங்குகிறேன் - என்று சீதையும், இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (6-17) - அசோக சோகாபநுத சோகோபஹத்சேதஸம் - சோகத்தை விளக்குவதை இயல்பாக கொண்ட அசோக மரமே - என்று இராமனும் கூறுவது காண்க. ஆக தூது விடுதல் என்பது மரபே ஆகும்.

ஆயினும் பிராட்டிமார்களின் நிலை ஆழ்வாருக்கு உண்டாவது எப்படி என்று கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். மற்ற யாருக்கும் அடிமையாகாமல் அவனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக இருத்தல் (அநந்யார்ஹ சேஷத்வம்), ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை மட்டுமே சரணம் என்று பற்றி இருத்தல் (அநந்ய சரணத்வம்), அவனுடன் கூடி இருக்கும்போது மட்டுமே உயிர் பிழைத்தல், அவனைப் பிரியும்போது பொறுத்துக் கொள்ளமுடியாமல் இருத்தல், அவன் காப்பாற்றுபவனாகவும் தான் காப்பாற்றப்படும் பொருளாக இருத்தல் போன்ற பல தன்மைகள் ஆழ்வாருக்கும் உண்டு என்பதால், ஆழ்வாருக்குப் பிராட்டியின் நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால் பிராட்டி தானாகப் பேசுவது எப்படி என்றால், திருவடிகளுக்குத் தாமரை உவமையாக இருக்க, திருவாய்மொழி (6-9-9) - வையம்

கொண்ட தடந்தாமரை - என்று தாமரையாகவே திருவடிகள் கூறப்படுவது போன்று பிராட்டியாகப் பேசுகிறாள்.

ஆனாலும் இவர் ஆண் என்பதால் ஆண் தன்மை இவரிடம் கலவாமல் இருந்தது எப்படி என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். விச்வாமித்ரர், ராஜரிஷி ஆன பின்னர் அரசனின் தன்மை அவருக்கு ஏற்படவில்லை. தனது எதிரில் நிற்பவர்களும், தன்னிடம் ஈடுபட்டவர்களும் ஆண்களாக இருந்தாலும், அவர்கள் அந்த நிலையை மறந்து பெண்களுக்கு ஏற்ற உடையை அணிவதற்குத் தயாராக நிற்பவர்கள் என்று சொல்லும்படியாக அல்லவா அவனது புருஷத்தன்மை உள்ளது? எனவே இவருக்கு மீண்டும் ஆண் தன்மை வராது.

வ்யாக்யானம் - கூடுமிடம் - குறிஞ்சி, அதுக்கு பூதம் ஆகாசம்; பிரியுமிடம் - பாலை, அதுக்கு பூதம் தேஜஸ்ஸு; ஊடலுக்கு ஸ்தாநம் - மருதம், அதுக்கு பூதம் வாயு; பிரிந்தார் இரங்குமிடம் - நெய்தல், அதுக்கு பூதம் ஜலம். பிரிந்தார் இரங்குவது நெய்தல் நிலத்திலே ஆகையாலே - பிராட்டி, தானும் தன் பரிகரமுமாக லீலோத்யாநத்திலே புறப்பட்டாளாய், தோழிமார் பூக்கொய்கையிலே அந்யபரைகளாக, நாயகனும் தன்னோராயிரம் பிள்ளைகளும் தானுமாக வேட்டைக்குப் புறப்பட்டு வர, ஏவுண்ட ம்ருகம், இவனை இந்த உத்யாநத்திலே தனியே கொண்டுவந்து மூட்டி, அது மறைய, தைவயோகத்தாலே இருவருக்கும் ஸம்ச்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமாய், கூட்டின தைவம் பிரிக்கப் பிரிந்து, “இனி இரண்டு தலையையும் அழித்தாகிலும் கிட்டவேணும்” என்னும் ஆற்றாமை பிறந்து, தன் பரிஸரத்திலுள்ளார் “எம்மில் முன் அவனுக்கு மாய்வர்” என்கிறபடியே தளர்ந்து, கால்நடை தருவாரில்லாமையாலே அப்பரிஸரத்திலே வர்த்திக்கிற சில திர்யக்குக்களைப் பார்த்து, “இவை வார்த்தை சொல்லமாட்டாது” என்னுமதறியாதே “இவற்றுக்குப் பக்ஷபாதம் உண்டாயிருந்ததாகையாலே கடுகப்போய் நம் கார்யம் செய்யவற்று” என்று கமநஸாதநமான பக்ஷபாதமே பற்றாசாக, ராவண மாயையால் வரும் அதிசங்கையுமில்லாமையாலே கண்ணால் கண்டவற்றையெல்லாம் தூதுவிடுகிறாள். “சக்ரவர்த்தித்திருமகன் திருவவதரித்தபின்பு வாநரஜாதி வீறுபெற்றாப்போலே காணும் ஆழ்வார்கள் திருவவதரித்து திர்யக்ஜாதி வீறுபெற்றபடி” என்று பட்டர் அருளிச்செய்வர்.

விளக்கம் - ஆயினும் அந்தப்புரத்தில் வசிக்கின்ற இந்தப் பிராட்டிக்கு பறவைகள் ஏது என்று கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். கூடுவதற்கு ஏற்ற இடம் குறிஞ்சி, அதற்கான பூதம் ஆகாயம்; பிரிவதற்கான இடம் பாலை, அதற்கான பூதம் நெருப்பு; ஊடலுக்கு ஏற்ற இடம் மருதம், அதற்கான பூதம் நீர் என்பது மரபு. இப்படியாகப் பிரிந்தவர்களுக்கு ஏற்ற இடம் நெய்தல் என்பதால், இந்தப் பிராட்டியானவள் தனது தோழிகளுடன் அந்தப்புரத்தில் உள்ள சோலைக்குப் புறப்பட்டாள். அங்கு சென்றவுடன் தோழிகள் அனைவரும் மலர் கொய்யும்விதமாக இவளைத் தனியே விட்டு, தாங்களும் தனித்தனியே பிரிந்தனர். அப்போது தன்னைப் போன்ற பிறப்பாலும், வளர்ப்பாலும், வயாதாலும், தோற்றத்தாலும் ஒத்துள்ள ஆயிரம் தோழர்களுடன் நாயகன் வேட்டைக்கு வந்தான். அப்போது இவனால் அம்பு தைக்கப்பட்ட விலங்கானது அந்தத் தோட்டத்திற்குள் வந்து மறைந்தது. இவனையும் அது மற்றவர்களிடமிருந்து பிரித்துத் தனியே கூட்டி வந்துவிட்டது. அதன் பின்னர் அந்த விலங்கு அங்கிருந்த புதர் ஒன்றில் மறைந்தது. அப்போது கடந்த பிறவியின் தொடர்ச்சியாக நாயகிக்கும் நாயகனுக்கும் சேர்க்கை உண்டாக, உடனேயே அப்படிச் சேர்த்த தெய்வம் பிரிந்தது. அப்போது, "நாம் இருவரும் அழிந்தாலும் சேரவேண்டும்", என்ற பிரிவாற்றாமை உண்டானது. அப்போது திருவாய்மொழி (9-9-5) - எம்மில் முன் அவனுக்கு மாய்வர் - என்பதற்கு ஏற்பத் தோழிகளை அவனுக்குத் தூது விட்டால், அவர்கள் அவனிடம் மயங்கி நின்றுவிடுவர் என்று நாயகி தவித்தாள். எனவே அங்கிருந்த சில விலங்குகளை நோக்கியவளாக, "இவை சென்று ஏதும் பேச வல்லவை அல்ல" என்பதை உணராதவளாய், "இந்தப் பறவைகள் பசுஷபாதம் உள்ளவை என்பதால் விரைவாகச் சென்று நமது செயலை நிறைவேற்றும்", என்று எண்ணினாள் (இங்கு பசுஷபாதம் என்பது சிலேடையாக உள்ளது: ஒரு தலையாகச் செயல்படுதல், சிறகை அடித்துச்செல்லுதல் என்னும் இரு பொருள் உண்டு; இவள் பக்கம் மட்டுமே அன்புடன் செல்லும் என்பதால் ஒரு தலையாகச் செயல்படுபவை என்றாள்). இப்படியாகப் பறந்து செல்வதற்கான பசுஷபாதமே காரணமாக, இராவணன் மூலம் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாயை போன்று ஏதும் இல்லாதவளாக, கண்ணால் காண்கின்ற அனைத்தையும் தூது விடுகிறாள் (அதாவது இராவணனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மாயமான் போன்று இங்கு ஏதும் இல்லை). "சக்ரவர்த்தித் திருமகனான இராமன் அவதாரம் செய்த பின்னர் வானரங்களுக்குத் தனிப்பெருமை உண்டானது போன்று, ஆழ்வார்கள் அவதரித்து அவர்கள் திருவாய்மொழி மூலமாக விலங்குகளுக்குப் பெருமை உண்டானது", என்று ஸ்வாமி பராசரபட்டர் கூறுவது காண்க.

வ்யாக்யானம் - இனி, இவர்க்கு யாத்ருச்சிக ஸம்ச்லேஷமாவது - அநாதிகாலம் இவரைத் தன்னோடே சேரவிடுகைக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்ப் போந்தவன் இவர் பக்கலிலே அப்ரதிஷேதமுண்டாவதொரு அவகாசம் பெற்று, அவன் மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற இது. இவர்க்கு விச்லேஷமாவது - அவன் கொடுத்த ஜ்ஞாநம் பேற்றோடே தலைக்கட்டப்பெறாமை. தூதுவிடுகைக்குப் பற்றாசுதான் ஏதென்னில்; தன் மேன்மையாலே இத்தலையில் தன்மை பாராதே வந்து கலந்தான்; கிட்டினவாறே தோஷ தர்சநத்தைப் பண்ணினான்; பிரிந்தவளவிலே “இதுவன்றோ இருந்தபடி” என்று அநாதரித்தான்; தோஷதர்சநம் பண்ணுமளவேயன்றிக்கே, தமக்கு அபராத ஸஹத்வம் என்றொரு குணமுண்டு நிரூபகமாயிருப்பதொன்று; அத்தை அறிவிக்க வருமென்று அந்த அபராதஸஹத்வம் பற்றாசாகத் தூதுவிடுகிறாள்.

விளக்கம் - ஆழ்வாருக்குத் தற்செயலாக உண்டான சேர்க்கை என்பது என்ன? எல்லையற்ற காலமாக இவரைத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொள்வதற்குக் காலம் பார்த்து ஸர்வேச்வரன் காத்திருந்தான். இவரிடம் வெறுப்பு இன்மை ஏற்பட்ட நேரம் பார்த்து இவருக்கு அனைத்து ஞானமும் அளித்தான். இதுவே இவருக்கு ஏற்பட்ட சேர்க்கை என்றானது. அப்படி அவன் அளித்த ஞானம் என்பது அவனை அடைதல் என்னும் பேற்றுடன் கூடாமல் இருந்த நிலையே பிரிதல் என்று ஆகிறது. இப்படியாகப் பிரிந்தவன் மீண்டும் வருவான் என்று எண்ணித் தூது விடக் காரணம் என்ன? தனது மேன்மையால் நாயகியின் தன்மைகள் எதனையும் ஆராயாமல் வந்து கலந்தான். அப்படி கலந்த பின்னரே இவளிடம் உள்ள தோஷங்களைக் கண்டான். ஆனால் குற்றங்களைப் பார்ப்பது மட்டுமே அல்லாமல், அத்தகைய குற்றங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ளுதல் என்னும் தன்மை அவளிடம் உள்ளது என்பது பலராலும் நிரூபிக்கப்பட்ட ஒன்றாகும்; அதனால் அதனைத் தனக்கும் உலகத்தார்க்கும் உணர்த்தும்விதமாக மீண்டும் வருவான் என்பதைக் காரணமாக்கித் தூது விடுகிறாள்.

ப்ரவேசம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 18)

15. கயலோ நுமகண்களென்று களிற்று வினவி நிற்பீர்

அயலோரறியிலுமீதென்ன வார்த்தை, கடல் கவர்ந்த

புயலோடுலாங்கொண்டல்வண்ணன் புனவேங்கடத்தெம்மாடும்

பயலோவிலீர், கொல்லை காக்கின்ற நாளும் பலபலவே.

பொருள் - நாயகன் நாயகியின் கண்களை வர்ணித்து நின்றதைப் பார்த்த நாயகியும் அவளது தோழிகளும், "யானை ஒன்றைத் தேடி இங்கு வந்துவிட்டு எங்கள் கண்களைக் குறித்து மீன்களோ என்று வர்ணிக்கின்றீரே! அருகில் உள்ளவர்கள் தவறாக எண்ணும் விதமாக இது என்ன பேச்சு? கடல்நீர் முழுவதையும் பருகியதால் எங்கும் மழையைப் பொழிந்தபடி ஸஞ்சாரம் செய்யும் மழைக்கால மேகம் போன்ற நிறமும் குணமும் கொண்டவனாகிய திருவேங்கடமுடையானின் திருமலையில் உள்ள வயல்களை நாங்கள் பல நாட்கள் காவல் காத்து வருகிறோம். எங்களுடன் ஸம்பந்தம் கொள்ள உங்களுக்கு என்ன உரிமை உள்ளது என்று தெரியவில்லையே", என்றனர்.

அவதாரிகை - இயற்கையிலே கலந்து பிரிந்த தலைமகன் இரண்டாங் கூட்டத்துக்காகப் புனத்திலே வந்து கிட்டக்கடவதாகக் குறிவரவிட்டுப்போய்க் காலாதிக்கரமம் பிறந்து பின்பு அங்கே சென்று கிட்டினவன், இவர்களைக் கண்டு கலங்கி அஸங்கதபாஷணம் பண்ண, அவர்களும் அதைக் கொண்டு இவர் வருவதாகப் போனபடிக்கும் வந்தபடிக்கும் இப்போது ஆற்றாமை தோற்றப்

பேசுகிற பேச்சுக்கும் ஒரு சேர்த்தி கண்டிலோமென்று சிரித்துக் கொண்டாடுகிறார்கள். இவன்தான் வீரனாகையாலே, என்றும் ஆனை வேட்டைக்குப் போம் பழக்கத்தாலே, ஆனைவேட்டையை வினவிக்கொண்டு செல்லக் கடவதாக நினைக்கிறான். பிடியையிழந்ததொரு களிறு தன் ஆற்றாமையாலே அமணனைப் பட்டுத் திரியுமாபோலே இவர்களையிழந்து தன் ஆற்றாமையோடே திரிகிறபடியை அந்யாபதேசத்தாலே ஆவிஷ்கரிக்கிறான்.

விளக்கம் - நாயகியை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும்போது, “நான் மீண்டும் சில நாட்கள் கழித்து வருவேன்” என்று மறைமுகமாக உணர்த்தி விட்டுச்செல்கிறான். அத்தகைய காலம் மீண்டும் வந்தவுடன் நாயகி உள்ள வயலுக்கு வருகிறான். அங்கு நாயகி தனியாக இல்லாமல் தோழிகளுடன் சேர்ந்து நின்றதைக் கண்டவுடன் தடுமாறுகிறான். உடனே அவன், “நான் யானை ஒன்றைப் பிடிக்கவந்தேன்”, என்று பேச்சை மாற்ற, தோழிகள் அவனிடம், “நீவிர் பொருள் தேடச்செல்வதாகக் கூறிவிட்டுச் சென்றீர். இப்போது யானை பிடிக்க வந்ததாகச் சொல்கிறீர். ஆனால் எங்கள் நாயகியைப் பிரிந்து வருந்துவதாகவும் உணர்த்துகிறீர். இந்த மூன்றுக்கும் எந்தவிதமான ஸம்பந்தமும் நாங்கள் காணவில்லையே”, என்றனர். யானையைக் குறித்துக் கேட்டதற்கு இரண்டு கருத்து உள்ளது. முதல் கருத்தை உணர்த்த “இவன் தான் வீரன்” என்று தொடங்கினார். அதாவது தான் ஒரு வீரன் என்று உணர்த்தும்விதமாக, யானை வேட்டைக்குச் செல்வது வழக்கம் என்கிறான்; தொடர்ந்து யானை ஒன்றைத் தேடி வந்ததாக உரைத்தான். அடுத்து இரண்டாவது கருத்தை உணர்த்த “பிடியை இழந்த” என்றார். தன்னுடைய துணையை இழந்த ஆண் யானையானது, மதம் பிடித்து அங்கும் இங்கும் திரிவது போன்று, நாயகியைப் பிரிந்த பிரிவாற்றாமை காரணமாகத் தான் திரிகின்றதாக உரைக்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - (கயலோ நும கண்கள்) ஓராளை இங்ஙனே போந்ததோவென்று சொல்ல மனோரதித்துக் கொண்டு வந்த இவன் இவர்களைக் கண்டு கலங்கி உண்ணப்புக்கு வாயை மறைப்பாரைப்போலே இக்கண்களைக் கயலொவென்கிறான். “நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்” என்று கொண்டு முக்தர் ஸம்ஸாரயாத்சையை நினையாதாப்போலே, இவனும் இவர்கள் கண்கள் கண்டபின்பு வேறோன்றை நினைக்க அறியாதிருந்தபடி. “யத்விஸ்மயஸ்திமித மஸ்தமிதாந்யபாவம்” என்று - தன்னையும் அறியாதே விஷயத்தையும் அறியாதிருப்பார்களென்று சொல்லுமாபோலே. “யத்ர நாந்யத் பச்யதி நாந்யச்

ச்சுருணோதி நாந்யத் விஜாநாதி ஸபூமா” – யாதொன்றைக் கண்டால் வேறொன்றைக் காணாதொழியும், யாதொன்றைக் கேட்டால் வேறொன்றைக் கேளாதொழியும், யாதொன்றை அறிந்தால் வேறொன்றை அறியாதொழியும், அது நிரபேக்ஷ விஷயமென்கையாலே. ”கயலோ” என்று உபமாந்தாலே சொல்லாதே ப்ராதாந்யத்தாலே சொல்லுவாவென்னென்னில்; - ஸர்வதாலா த்ருச்யத்தாலே. த்ரவ்யாந்தரத்துக்கும் ஸாம்யமுண்டோவென்னில் - கேவலங் கண்ணைச் சொல்லிற்றாகில், இல்லை யென்னலாம்; அது ஸ்வதசையாலாகலாம். பஹுவசநத்தாற் சொல்லுவா னென்னென்னில்; “மையமர் வானெடுங்கண் மங்கைமார்” என்று - அவனுக்குத் தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோபாதி இவனுக்கும் அநேகர் உண்டாயிருக்கையாலே; அவனோடு கிட்டினார்க்கு ”நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி” என்னுமாபோலேயிறே இவர்களோடே கூடினாரும் இவளைப் போலேயிறே இருப்பது; காணப் புகுகிற தன்னை மறந்தவோபாதியுங் காண்கிறவர்கள் தன்னையும் மறந்தபடி. அவயவ ப்ரதிபத்தியாதல் அவயவாந்தர ப்ரதிபத்தியாதலின்றிக்கே, வெறுங்கண்ணுக்கு மேற்பட அறியாதிருந்தபடி.

விளக்கம் - (கயலோ நும கண்கள்) - தலைவியிடம் ஏதோ பேசவேண்டும் என்று எண்ணியவனாக அங்கு வந்து, ”இங்கு ஓர் அம்பு தைத்த யானை வந்ததோ”, என்று பேச்சைத் தொடங்கலாம் என வந்தான். ஆனால் அங்கு தோழிமார்கள் நிற்பதைக் கண்டு தடுமாறி, உண்ணும்போது வாயை மூடிக்கொள்வது போன்று, ”இந்தக் கண்கள் மீன்களோ?”, என்று பேச்சை மாற்றினான். கண்களைக் கண்டவுடன் யானை மறந்து விடுமோ என்ற கேள்விக்கு உதாரணம் காட்டுகிறார். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-12-9) - நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, முக்தர்கள் ஸம்ஸாரத்தை நினைக்கமாட்டனர்; அது போன்று இவனும் இவர்களது கண்களைக் கண்டபின்னர் வேறு ஏதும் நினைப்பதற்கு அறியாமல் நின்றான். தன்னையும் மறந்து, விஷயங்களையும் மறந்து நிற்பவர்கள் என்பது போன்று நின்றான் (இங்கு ”கயலோ” என்று கேட்பதால் இவன் தன்னை மறந்தான் என்று கருத்து. மேலும் விஷயம் என்றால் என்ன? பகவத் விஷயம் என்பது தன்னைத் தவிர்த்து வேறு எதனையும் நினைக்க எண்ணாதபடி செய்வதாகும்; இதேபோன்று பாகவத விஷயமும் செய்துவிடும்). சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-23-1) - யத்ர நாந்யத் பச்யதி நாந்யச் ச்ருணோதி நாந்யத் விஜாநாதி ஸபூமா - எதனைக் கண்டால் மற்ற அனைத்தையும் காணாமல் நிற்பரோ, எதனைக் கேட்டால் மற்ற அனைத்தையும் கேளாமல் நிற்பரோ, எதனை அறிந்தால் மற்ற எதனையும் அறியாமல் நிற்பரோ -

என்றது காண்க; இத்தகைய நிலை ஏனென்றால் அந்த ப்ரஹ்மவஸ்து அனைத்தையும் விட மேம்பட்டதால் ஆகும். "கயலோ" என்று கண்களை மீனுடன் ஒப்பிடுவது ஏன்? அதாவது, கண்களை மற்றோரு கண்ணுக்கு ஒப்பாக "மானின் கண்" போன்று கூறாமல் இவ்விதம் கூறுவது ஏன்? ஒற்றுமை உள்ளதால் ஆகும். கண்ணுக்கும் மீனுக்கும் ஒப்புமை உண்டோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். கண்ணை மட்டும் கூறினால் இல்லை என்றாகும். கண்ணின் ஸ்வபாவத்தையும் சேர்த்துக் கூறுவதால் இது பொருத்தமே ஆகும், அதாவது கண்களின் சலிக்கிற ஸ்வபாவம் காரணமாக மீனுடன் கூறுவது பொருந்தும். ஆனால் பன்மையில் "உங்கள் கண்கள்" என்று ஏன் கூறவேண்டும்? அவனுக்குத் தன்னோராயிரம் தோழர்கள் உள்ளது போன்று இவளுக்கும் உள்ளதால் இவ்விதம் கூறினான். அத்தனை பேர் இவளுடன் இருக்கலாம், ஆனால் இவளது கண்கள் போன்றா அனைவருக்கும் சிறப்பு இருக்கும் என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். முண்டக உபநிஷத் (2-1-9) - நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யம் உபைதி - அவனைப் போன்றே தோஷம் அற்ற நிலை போன்றவற்றை அடைகின்றனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவனுடன் கூடி உள்ளவர்கள் அவனது தன்மைகளைப் பெறுவது போன்று, இவளுடன் உள்ளவர்கள் இவளது தன்மைகளை அடைகின்றனர். தான் உரைக்கவந்ததை மறந்து நின்றது போன்று, தான் யாரைக் காண்பது என்பது மறந்தான்.

வ்யாக்யானம் - (களிறு வினவி நிற்பீர்) அஸங்கதபாஷணம் பண்ணுகிற இவர் ஆரென்று முகத்தை மாற வைத்தார்கள்; நோக்குப் பெறாதபோது தன் ஸத்தை இல்லையாயிருக்குமிநே; இவர்கள் பார்க்கும்படியாக ஓராளை இங்ஙனே போந்ததோவென்கிறான். இங்ஙனே சொன்னவாறே இவர்கள் பார்ப்பரோவென்னில் - அழிகிறாரைப் பாராதொழியிலும் அழியும் புனத்தைப் பார்ப்பார்களென்னுமத்தாலே. முன் மறந்ததை இப்போது சொல்லிற்று, ப்ரத்யபிஜ்ஞையுண்டாயோவென்னில்; - அன்று; வாஸனையாலே. கள்ளர்க்குங் காமுகர்க்கும் முதற்பதந் தெரிந்து இரண்டாம்பதந் தெரியாதிருக்கக் கடவதாகையாலே, இப்படி சேராச்சேர்த்தியான வார்த்தைகள் சொல்லுகிறார்களா ரென்னப் பார்த்தார்கள்; அந்நோக்கிலே ஈடுபட்டுப் பேசவுமறியாதே நின்றபடி: முன்புத்தையிற் காட்டிற் பிறந்த தசாவிபாகம் இப்படி நிற்கிற இவனைக் கண்டு முதல்கெட வொண்ணாதென்று பார்த்து இரண்டு தலைக்கும் உஜ்ஜீவநத்துக்காகச் சொல்லுகிறான். (அயலோர் அறியிலும்) தானும் உள்ளானபடி. இதுக்கு இணங்காதாரையெல்லாம் அயலோரென்கிறான். பகவத்விஷயத்தில் இத்தனை த்வரையில்லாதாரை அயலோ ரென்கிறான். அவர்களில் தனக்கு உண்டான

வ்யாவுருத்தியுஞ் சொல்லுகிறது. (அறியிலும்) அறியக்கூடாதென்று இருக்கிறாள். இவள் விரஹந்தான் அவகாஹித்த பின்பும் வாய்புகுநீரும் நிலைநீருமாயிருக்கிற படியாயிருக்கையாலே, அவகாஹியாதார்க்கும் அறியலாமோவென்று இருக்கிறாள். “பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில்” என்னா, “இன்னாரென்றறியேன்” என்பாரைப்போலே கிட்டினபோது ஸம்சயமாய் உள்புக்கவாறே அறியாமையிலே நிர்ணயமாயிருக்கிறபடி. பாசுஷிகதோஷம் பரிஹரிக்க வேணுமிறே.

விளக்கம் - (களிறு வினவி நிற்பீர்) - இவ்விதம் முன்னுக்குப் பின் ஏதேதோ பேசும் இவன் யார் என்று கேட்கும்விதமாக அவர்கள் தங்கள் முகத்தைச் சுருக்கிப் பார்த்தனர். சரியான பார்வை கிட்டவில்லை என்றால் நாயகனின் இருப்பு இல்லை அல்லவோ? ஆக இவன் உடனே அவர்களிடம், “இங்கு ஒரு யானை வந்ததோ?”, என்றான். இவ்விதம் இவன் கேட்டவுடன் அவர்கள் அவனைப் பார்த்துவிடுவார்களோ என்றால், அழிபவர்களைப் பார்க்கமாட்டார்கள் என்றாலும், அழியும் வயல்களைப் பார்ப்பவர்கள் என்பதால் இவனை நோக்கினர். முன்னர் கூற மறந்ததை இப்போது இவன் உரைத்தான். நினைவு வந்த காரணத்தால் உரைத்தானா என்றால், வருபவர் போகிறவர் என அனைவரிடமும் “யானையைப் பார்த்தீர்களா?” என்று கேட்டபடி உள்ள தனது பழக்கத்தால் உரைத்தான். ஆனால் கள்ளர்களும் காழகர்களும் முதலில் ஏதோ ஒன்றைக் கூறுவர், அதன் பொருள் என்ன என்று கேட்டால் ஏதும் அறியாதவர் போன்று சிலையாக நிற்பர். இது போன்று இவனும் முதலில் கண்கள் பற்றி உரைத்துவிட்டு, பின்னர் யானை என்று கேட்கிறானே என வியந்து, இவன் யார் என்று பார்த்தனர். அவர்கள் இவ்விதம் தன்னை வியந்து பார்த்ததைக் கண்ட இவன் மேலும் ஏதும் பேச இயலாமல் நின்றான். அவ்விதம் அவர்கள் பார்வையில் ஈடுபட்டான். முதலிலாவது “கயலோ நுமது கண்கள்” என்றான், இப்போது அதுவும் கூறாமல் சிலை போன்று நிற்கும் இவனைக் கண்டான். மேலே கூறத் தொடங்கினாள். (அயலோர் அறியிலும்) - அயலார் என்று ஏன் கூற வேண்டும்? அவன் எவ்விதம் இவளிடம் மயங்கி நின்றானோ அது போன்று தானும் அவளிடம் மயங்கி நின்றதால், தன்னைத் தவிர்த்து அவளிடம் ஈடுபடாமல் நின்ற மற்ற அனைவரையும் “அயலார்” என்றான். அவர்களைக் காட்டிலும் தனக்குள்ள வேறுபாட்டை உரைத்தான். (அறியிலும்) - இவளுடைய விரஹம் என்பது அவனுடனான சேர்க்கை உண்டான பின்னரும் அவனைப் பற்றி மேலும்

தெரியாமல் உள்ள நிலையில், அவனைப் பற்றி ஏதும் அறியாத அயலார்கள் அறிவது பொருந்துமோ என்று உள்ளாள். பெரியதிருமொழி - பண்டிவரைக் கண்டறிவதெவ்வூரில் - என்று கேட்க, “இன்னார் என்று அறியேன்” என்று கூறுபவர்கள் போன்று, அவன் முன்பு வந்து நின்றபோது ஏதும் முழுவதுமாகக் கேட்டு அறியாமல் சந்தேகத்துடன் நின்றதால் இப்போது இந்த நிலை. இவ்விதம் யாராலும் அறிய இயலாது என்று உள்ளபோது, மற்றவர்கள் அறிந்திருப்பார்களோ என்ற சந்தேகம் ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். சந்தேகம் என்ற தோஷத்தை நீக்கவேண்டும் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (ஈது என்ன வார்த்தை) இச்சோராச்சேர்த்தியான வார்த்தை எங்கே உள்ள? ஆற்றாமை தோற்ற இங்ஙனே சொன்னாற் புறம்புள்ளார் என் நினைத்திருப்பார்க ளென்கிறாள். முகமறியாதாரொருவர் வந்து நின்று முகமறியாத வார்த்தைகளைச் சொல்லாநின்றீர்; நாங்கள் பரணிடுவது ஆயோவென்பதாய் கோபிக்கிறதையெல்லாம் வெளியிடாநின்றீர். தென்றலுஞ் சிறுதுளியும் போலே உத்தேச்யத்தோடே சேர்ந்ததொரு வார்த்தை இருந்தபடி என்? வார்த்தையைக் கேட்டு எத்திறமென்கிறாள். நீர் வார்த்தைக்குப் பாவிகளாவென்கிறாள். உம்முடைய பாடு வார்த்தையிறே, அநுஷ்டாநமில்லையென்கிறாள். எங்கள் பாடு அநுஷ்டாநமில்லையேயாகிலும் உங்கள் பாடு அநுஷ்டாநமுண்டோவென்ன. (கடல் கவர்ந்த புயலோடு உலாங் கொண்டல் வண்ணன்) உமக்காகவன்றோ, நாங்கள் குடில் கட்டிக்கொண்டு கிடக்கிறதென்கிறாள். கடல்நீரைத் தரையாகப் பருகி அந்நீரோடே கூட கர்ப்ப கேதத்தாலே நெகிழ்வாரைப்போலே ஸஞ்சரியா நின்றுள்ள மேகம் போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடைய திருவேங்கடமுடையான்; “ஸமுத்வஹந்தஸ்ஸலிலாதிபாரம்” என்னும்படியே. (கொண்டல் வண்ணன்) உபமானமாகச் சொல்லப்பட்ட மேகத்திலுண்டான நீரன்றிக்கே, உபமேயத்தின் வடிவே இங்குள்ள பதார்த்தங்களுக்கு தாரகமாயிருந்தபடி.

விளக்கம் - (ஈது என்ன வார்த்தை) - “நீவிர் என்ன இவ்விதமாக முன்பின் சேராத சொற்களான ‘உமது கண்கள் மீன்களா, இங்கு யானை வந்ததைக் கண்டீர்களா’ என்று கூறுகிறீர்? இப்படியாக நீவிர் உரைத்தால், மற்றவர்கள் உம்மைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள்? முன்பின் பார்த்தே அறியாத ஒருவன் எவ்விதம் முன்னர் கேட்டே அறியாத சொற்களை உரைக்கிறீர்? தென்றல்காற்றும் சிறு மழைத்துளிகளும் கலந்தது போன்று நீங்கள் உள்ளர்த்தம் பொருந்திய சொற்கள்

கூறுவது ஏன்?”, என்றாள். இப்படியாக அவன் கூறுகின்ற வார்த்தைகளில் எத்தனை மர்மங்கள் உள்ளன என்று வியக்கிறாள். “நீவிர் என்ன, சொற்களில் சாமர்த்யம் உள்ளவரோ?”, என்கிறாள். உங்களுடைய செயல் என்பது வார்த்தை விளையாட்டு போலும். எங்களுடைய செயலில் அநுஷ்டானம் (அதாவது குறித்த செயலைக் குறித்த நேரத்தில் செய்வது ஆகும். தனது தோழிகள் சரியான நேரத்தில் புனலைக் காப்பதற்கு வருவதில்லை என்கிறாள்) இல்லை, உங்களுக்காவது அநுஷ்டானம் உள்ளதா? (கடல் கவர்ந்த புயலோடு உலாங் கொண்டல் வண்ணன்) - நீவிர் வரவேண்டும் என்று அல்லவோ நாங்கள் இந்தத் திருமலையில் வீடுகளை அமைத்து வாழ்ந்து வருகிறோம். கடல் நீர் முழுவதுமாக வற்றும்படியாக அதன் நீர் முழுவதும் பருகி, கர்ப்பம் காரணமாக எங்கும் நகர இயலாமல் நிற்கின்றவர்கள் போன்று, வேறு எங்கும் செல்லாமல் இந்தத் திருமலையில் படிந்து நிற்கும் மேகங்களின் நிறம் கொண்ட திருவேங்கடமுடையான். இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (28-22) - ஸமுத்வஹந்தஸ்ஸலிலாதிபாரம் - என்பதற்கு ஏற்றபடி. (கொண்டல் வண்ணன்) - உவமையாக உரைக்கப்பட்ட மேகத்தில் உள்ள மழை நீரானது இந்தத் திருமலையில் உள்ள உயிர்களுக்கு ஆதாரம் இல்லை; மாறாக அந்த உவமையால் உவமிக்கப்பட்ட பொருளான திருவேங்கடமுடையானின் வடிவழகே இவற்றின் உயிர்நிலை ஆதாரம் ஆவான்.

வ்யாக்யானம் - (வேங்கடத்துப் புனத்து எம்மொடும் பயலோ இலீர்) நீர், “சேஷி”, “பூர்வஜர்” என்னுமதுவுந் தப்பிற்றிறே. நாங்களும் வேணுங்காணும். நாங்கள் பற்றியிருக்கிறது ப்ராப்ய பூமியையன்றோ! நிரபேசுரை ஸாபேசுர் பற்றவேண்டாவோ! எங்களுக்குப் புகடந்து புறப்படிற் குற்றம்; உமக்குப் புறப்படாதொழியிற் குற்றம்; நீர் சேஷியுமாய் ரசுஷகருமாகையாலே, உமக்கு குற்றம்; நாங்கள் சேஷபூதருமாய் ரசுஷ்யவர்க்கமுமாகையாலே, எங்களுக்குக் குற்றம்; இவர்களுக்குப் பரார்த்தமாகப் புறப்படலாம்; “தீதில் நன்னெறி காட்டி” என்னும்படியாலே, ஸ்வார்த்தமாக ஒன்றுஞ் செய்யலாகாதவோபாதி பரார்த்தமாக எல்லாஞ் செய்யலாமென்றபடி. (கொல்லை காக்கின்ற நாளும் பலபலவே) நாங்கள் கொல்லை நோக்கியோ இருக்கிறது; உம்மை நோக்கியன்றோ? நுனி பழுத்தவாரே தொடங்கிப் போகக்காலங் கூறுகிற தென்றஞ்சுகிறபடி. இத்தனை காலமும் வழிபார்த்துக் கண்மறைந்தோம்; இப்போது வந்தீரோ, உம்முடைய ஆற்றாமை காட்ட. நாங்கள் இருந்த காலமெல்லாம் போகட்டு இன்றோ உமக்குப் போதுவிடிந்ததென்கிறான். நீர் வேட்டைக்குப் போந்தாற் போலேகாணும், நாங்கள் கொல்லை நோக்கியிருந்தபடி; அந்யார்த்தமாக நாங்கள் இருந்த இருப்பையும்,

அந்யார்த்தமாக நீர் வந்தவரத்தையும் விபலிக்கப் பண்ணினீரே யென்கிறாள். நாங்கள் புனம் நோக்கியிருந்தோமாகில், நீர் இருவியை நோக்கியிருமென்கிறாள். புனங்கொய்து இற்செறியக் காலமாயிற்று; நீர் வழித்துணையாக வந்தீரோ? நாங்கள் எங்களுக்கு உரியவர்களென்று இருந்தீரோ? சிலர் வைக்க இருந்தவர்களென்று இருந்திலீரோ?

இத்தால், ஆழ்வாருடைய வைலக்ஷணயத்தைக் கண்டு இப்படிப்பட்ட வைஷ்ணவர்களைக் கண்டு தாம் ஈடுபடுகிறபடி.

விளக்கம் - (வேங்கடத்துப் புனத்து எம்மொடும் பயலோ இலீர்) - அவனிடம் நாயகி, "நீங்கள் உங்களை எஜமானன், ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் - பூர்வஜர் - முன்னவன் - என்றெல்லாம் கூறிக் கொள்கிறீர். ஆனால் அதுவும் தப்பானதே! காரணம் எங்களுக்கு முன்பாக நீங்கள் இங்கு வந்து நிற்கவேண்டாமோ?", என்று கைத்தட்டிச்சிரித்தாள் என்று கருத்து. "உமக்கு நாயகிகள் பலர் உள்ளபோதிலும், நாங்களும் வேண்டப்பட்டவர்களே ஆகிறோம். நாங்கள் இங்கு பற்றியுள்ளது, மிகவும் புண்ணியமான அடையத்தக்க இடமான திருவேங்கடமலை அல்லவோ?", என்றாள். இதனைக் கேட்ட நாயகன், "நாம் உம்மைப் பற்றவில்லை என்று குற்றம் உரைக்கிறீர். நாம் உம்மைப் பற்றவேண்டும் என்பதற்கு என்ன கட்டாயம் உள்ளது?", என்று கேட்டான். இதற்கு நாயகி அவனிடம், "வேறு கதியற்ற எங்களை உம்போன்றவர் அல்லவோ பற்றவேண்டும். நாங்கள் படி தாண்டி வெளியே வந்தால் குற்றம். ஆனால் நீவிர் படி தாண்டி வரவில்லை என்றால் குற்றம் அல்லவோ? நீவிர் எங்கள் எஜமானராகவும், காப்பாற்றுபவராகவும் உள்ளதால் நாங்கள் அழைக்கும்வரை நீங்களாகவே வராமல் உள்ளது உமக்குக் குற்றம் ஆகும். நாங்கள் அடிமைகளாகவும், காப்பாற்றப்படுபவராகவும் உள்ளதால் எங்களை நாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்ள முயலுதல் என்பது எமக்குக் குற்றம் ஆகிறது", என்றாள். (கொல்லை காக்கின்ற நாளும் பலபலவே) - நாங்கள் இங்கு வந்து காவலுக்கு நிற்கிறோம் என்று வீடுகளில் பொய் உரைத்துவிட்டு வருவது காவல் காக்கின்ற எண்ணத்தில் அல்ல, உமது வரவை எதிர்நோக்கியே ஆகும். இங்குள்ள கதீர்களின் நுனிப்பகுதியானது சிவந்த விட்டது. ஆகவே இவற்றை அறுக்கும் காலம் வந்துவிட்டதால் 'நீங்கள் இனி காவலுக்குச் செல்லவேண்டிய அவசியம் இல்லை' என்று எங்கள் வீட்டில் உள்ளவர்கள் கூறும் காலம் வந்தது, என்று அஞ்சுகிறான். இத்தனை நாட்கள் நீவிர் வருவீர் என்று எங்கள் கண்கள் இமைக்காமல் நின்றோம். இப்போது உமக்குப் பிரிவாற்றாமை தாக்கும்போது ஓடி வந்துவிட்டீர் போலும். நாங்கள் இத்தனை நாட்கள் இங்கு நின்றதைக் காண இப்போதுதான் உமக்குப் பொழுதுவிடிந்தது போலும். எங்களைக் காணவேண்டும்

என்ற எண்ணத்தில் வேட்கைக்குச் செல்வதாக நீவிர் பொய் உரைத்து வருவது போன்றே, நாங்களும் "காவலுக்குப் போகிறோம்" என்று எங்கள் வீடுகளில் பொய் உரைக்கிறோம். நாங்கள் இத்தனை நாட்கள் காவல் காப்பது போன்று நின்றிருந்தது போதும் என்று புறப்பட்டுப் போகிறோம். இதுவரை நாங்கள் இந்த புனத்தைக் காவல் காத்தது போன்று இனி நீவிர் மட்டும் இங்கு நின்று கதிர்த்தட்டையைக் காவல் காப்பீராக. நாங்கள் இங்கிருந்து கிளம்பப்போகிறோம். அதற்கு வழித்துணையாக நீவிர் வந்தீர்களா? அல்லது நாங்கள் எங்களுக்கே உரியவர்கள் என்று எங்களை ஏற்காமல் நீவிர் இத்தனை காலம் வராமல் இருந்தீரா?

உபதேசம் - இங்கு உரைக்கப்பட்டது என்ன? ஆழ்வார் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம், "நாம் உங்களுக்குப் பகவத்விஷயம் குறித்து உபதேசிக்கிறோம். ஆகவே நீங்கள் விரைவாக வாருங்கள்", என்று அழைத்தார். ஆனால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் காலம் தாழ்த்தி வந்தனர். உடனே ஆழ்வார், "இப்போது வந்து என்ன பயன்? நமக்கு அவன் பரமபத ப்ராப்தி அளித்து விட்டான். நீங்கள் இப்போது வந்தீர்களே!!", என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்